

danske Gesandt og fuldstændig lagt Kortene paa Bordet og sagt, hvorfor han var kommet, og hvad han agtede at foretage sig. Saa sagde det ærede Medlem Hr. P. Munch, at det havde vist sig, baade i 1919 og i 1920, at Kammerherre Bernhoft havde bedømt Forholdene ædrueligt og rigtigt. Ja, Kammerherre Bernhoft vidste i alle Tilfælde i 1919, endnu 2 Maaneder efter, at Afstemningsgrænsen var draget ved Slien, Danevirke og Husum, ikke noget derom, han blev fuldstændig overrasket den 7. Maj; og han har Gang paa Gang indberettet til den daværende Udenrigsminister, at der var ingen Mulighed for at faa den 3die Afstemningszone slettet, og saa blev den alligevel slettet. Det er visselig ikke Tegn paa, at Kammerherre Bernhoft var vel underrettet. Fra den 13. til den 16. Juni 1919 kunde han ikke give nogen Oplysning om det skete; først den 16. Juni formaaede han at skaffe Oplysning derom ved Bekræftelse af et Reuter-Telegram. — Vedrørende det sidstnævnte Spørgsmaal skal jeg kun sige, at jeg ikke paa nogen Maade ønsker at blande mig i og ikke finder, at danske Politikere paa nogen som helst Maade direkte eller indirekte, kan blande sig i de politiske Forhold Syd for Grænsen. Men naar det ærede Medlem tror, at man ved den Vej, han anviser, kan skaffe Ro om Grænsespørgsmaalet, vil jeg bede det ærede Medlem om i høj Grad at samle sine Anstrengelser overfor mange af de Røster, der lyder Syd for Grænsen, Røster netop fra saadanne Mænd, som mange af os tidligere kunde tale med, Johannes Tonnesen, Tiedje og mange andre; navnlig Tiedje har endnu for ganske kort Tid siden erklæret, at saa længe Clausen-Linien var Grænse mellem Danmark og Tyskland, blev der ikke Ro om dette Spørgsmaal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Til det ærede Medlem Hr. P. Munch vil jeg gerne for at præcisere min Stilling i dette Spørgsmaal endnu bemærke, at det var jo Meningen, at Versailles-Freden ikke blot skulde være en Regeringens Fred, men ogsaa, hvad de territo-

riale Spørgsmaal angaar, en Folkenes Fred, og det ønskedes udtrykkelig af Fredskonferencens Mænd, at der gaves de forskellige Befolkningslementer i Slesvig Lejlighed til at blive hørt, inden Fredskonferencen traf sin Beslutning. Jeg var derovre som delegeret for det mellemslesvigske Udvalg og de sønderjydske Foreninger og med en Adresse fra talrige ansete Mænd, navnlig fra Sydslesvig, Sogneforstandere, Kommune- forstandere, fremstaaende Landmænd og Borgere i Byerne. Det maa dog være en fuldkommen legitim og berettiget Færd at møde som delegeret for et mellemslesvigske Udvalg, der repræsenterer en Befolkningsdel, og fra ansete Mænd, der ønsker en Afstemning gennemført i deres Kommune, og tilkendegive deres Ønsker og Tanker om det slesvigske Grænsespørgsmaal. Andet har jeg ikke gjort, og det var fuldkommen i Overensstemmelse med Fredskonferencens Ønsker og de Forudsætninger, paa Grundlag af hvilke man ønskede at fastsætte Grænsen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Det ærede Medlem har Ret i, at man ønskede, at Versailles-Freden skulde blive ikke blot en Staternes, men en Folkenes Fred. Derfor var ogsaa Danmark repræsenteret paa Fredskonferencen ved Repræsentanter af alle Rigsdagens Partier, og den sønderjydske Befolkning var repræsenteret ved Repræsentanter for alle Retninger i Sønderjylland. Den Virksomhed, som ved Siden deraf dreves, fremstillede han nu som et Udtryk for et Ønske om at høre den særlige slesvigske Befolkning. I saa Fald er det noget ejendommeligt, at den ikke kunde høres ved Repræsentanter for denne Befolkning selv, men ved det ærede Medlem, som ikke tilhørte denne Befolkning. — Man vender stadig tilbage til, at Kammerherre Bernhoft ikke vidste Besked om visse Ting i de to omtalte Maaneder. Det er rigtigt; men det, Kammerherre Bernhoft ikke vidste Besked om, var de Bestræbelser, der i Hæmmelighed udfoldedes af Danske, og som satte visse Spor, som han ikke fik Oplysning om. Det